

Svar på spørgsmål

De påvirkende personligheder i samfundet

Spørgsmålet: Der blev nævnt i nashra (løbesedlen), der har overskriften Al-khitab (talen), at der i partiet vil være personligheder, som har deres påvirkning på samfundet, eller kan tiltrække personligheder, som har deres påvirkning på samfundet. Men realiteten, som er sket, efter Al-khitab-løbesedlen - og som er sket for over et årti siden - er at der ikke fandtes personligheder blandt partiets shabab (medlemmer), som har deres påvirkning i samfundet. Skyldes det fejl i Al-khitab-løbesedlen, eller er der andre årsager?

Svaret: Hvad der blev nævnt i Al-khitab-løbesedlen er intellektuelt og realistisk rigtigt, fordi Allahs Sendebud (saaws) fik/havde personligheder blandt sine shabab (unge), som havde deres påvirkning i samfundet, såsom Abu Bakr, Omar og Uthman (raa).

Abu Bakr havde det erhverv at sælge gammelt tøj på sin skulder, og fortsatte således, indtil han overtog Khilafah (posten). Da han blev muslim var hans status i samfundet lavere end Muhammads status (saaws), men efter at han blev muslim begyndte hans personlighed at vokse og stige, på samme måde som Sendebudet Muhammads personlighed begyndte at vokse og stige.

Omar havde det erhverv at viderebringe beskeder imellem lederne af de arabiske stammer, som blev kaldt konger. Inden han blev muslim, var han lige som øvrigheden, trods det at han var kendt for sin modighed.

At Sendebudet (saaws) plejede at sige: "**O Allah, støt Islam med én af de to Omar, Abu Jahl og Omar**", så mente han Omars modighed og fremtræden iblandt sine jævnaldrende. Det var i modsætning til Amru bin Hisham (Abu Jahl), som var blandt de magtfulde i befolkningen.

Før Uthman blev muslim var han én blot en af de unge, og han havde ingen vægt/magt/status i samfundet. Om årsagen til hans konvertering til Islam, blev det berettet, at han havde hørt, at Muhammad ønskede at gifte sin datter til én af Abu Jahls sønner, hvor han så gik amok og sagde: Jeg er mere berettiget end Abu Jahls søn, og han ønskede at blive forlovet med hende. Han gik over til Abu Bakr som værende Muhammads ven, så han kunne mægle i forlovelsen af pigen. Så kaldte Abu Bakr Uthman til Islam, hvorefter han blev muslim og gik hen til Sendebudet (saaws) og giftede sig med Muhammads datter Ruqayyah. Uthman havde ikke en fremtrædende personlighed, da han blev muslim, men herefter voksede og steg hans personlighed.

Således er det, når man bærer/adopterer en politisk ide, dvs. den islamiske ide ('aqeeda og behandlinger), hvor man går ud fra, at vedkommendes personlighed vokser og stiger. Det er rigtigt, at der var mange, hvis personlighed ikke voksede, efter at de var blevet muslimer, men dette vender tilbage til deres tendenser, da den politiske ide hjælper den, som har høje tendenser, og påvirker den, som har meget store/stærke tendenser. Den påvirker tilstrækkeligt for at opfylde tendensen, selv hvis det gælder et menneske, der ligger på det laveste niveau. Derpå er det absolut, at da'wah påvirker den, der bærer denne.

Og ideen påvirker enhver, der tager den til sig, men denne påvirkning varierer og kan nå i sin styrke til en grad, der gør personligheden fremtrædende.

Heraf er det uundgåeligt, at der findes personligheder blandt partiets shabab (medlemmer), der har deres påvirkning i samfundet. Men hvad angår, at dette ikke er sket i Hizb-ut-Tahrir, så skyldes det ikke den bestialske undertrykkelse, som forfølger/rammer partiets shabab, ej heller

fordi partiets shabab oprindeligt ikke er blandt de personligheder som har deres påvirkning i samfundet, og heller ikke pga. den tunge byrde, som de bærer på, og den vanskelige vej de følger. Disse og lignende situationer er ikke årsagen. Årsagen vender tilbage til den grænse/måde, som de tog tankerne til sig på, og hvorvidt deres kontakt til folk rækker. Dette skyldes, at den politiske ide forudsætter, når man tager den til sig, at den påvirker den, som tager den til sig, samt at vedkommende besidder den rene trofasthed (al-ikhlas al-khalis).

Hvad trofastheden (ikhlas) angår, så betyder den, at man hengiver sig selv til den (dvs. ideen). Den rene trofasthed betyder både, at man hengiver sig selv til ideen og fuldstændigt ikke sidestiller noget som helst med denne, hverken sine ambitioner, interesser, frygt for sit liv, status/position, sin rizq (forsyning) eller sin fremtid, eller at man bliver ramt af skade eller lignende.

For at ideen skal påvirke den, som tager den til sig, så skal man nødvendigvis besidde den rene trofasthed, efter at man har taget ideen til sig. Så for den, der ikke besidder den rene trofasthed, vil ideen ikke kunne påvirke ham. Selv i tilfælde af, at han besad trofastheden (ikhlas) alene, så vil ideen få hans mentalitet til at vokse og berige hans thaqafah (kundskaber), men ikke påvirke ham fuldstændigt.

Den, der når op til graden af den rene trofasthed, så vil ideen uden tvivl påvirke ham. Og for den, der stopper ved trofasthedens grænse, vil ideen påvirke og polere hans mentalitet og påvirke hans thaqafah (kundskaber) og berige ham, men den vil ikke påvirke ham, indtil han besidder den rene trofasthed, som ikke plages af den mindste plet. Det var det ene første punkt.

Det andet er at kontakte folk. At kontakte folk er et krav for personernes fremtræden iblandt folk, selv hvis de ikke besidder den rene trofasthed. Da ingen kan få en status/position hos folk, men kun som resultat af personligt kendskab til personen, hans mentalitet og psyke. Det kan være, at de bliver påvirket af den, som er indehaver af en stærk mentalitet, hvis de lærte ham at kende, enten via samtale og møde eller ved at få noget at vide om ham. Det kan også være, at folk bliver påvirket af den, som er indehaver af en klar psyke i tilfælde af, at de mødes med ham eller får noget at vide om ham.

Efter at partiets shabab havde fået sig en høj ide og udgjorde den friske blomst i den tørre ørken i deres samfund, skulle de besidde den rene trofasthed (al-ikhlas al-khalis), samt arbejde intenst på deres da'wah ved at kontakte folk og sprede deres tanker, men det som er sket er, at kuffars forfølgelse af da'wah kom tidligt, dvs. den begyndte så snart da'wah begyndte at nå/komme ud til folk, og den bestialske undertrykkelse blev ved med at finde sted en efterfølgende måde, hård og voldsom, samt misvisning og chikane har fået gevaldig succes. Alt dette førte til, at i stedet for at der kom flere shabab, at mange af dem faldt fra, og til at shabab fik frygt for folk og for det samfund, som blev forgiftet imod dem og imod deres parti. Alt dette førte til, at mange af de bevidste og kultiverede trådte tilbage og forlod partiet, og også forlod da'wah, trods det at det ikke har ført til, at tankerne blev forladt. Ligeledes førte dette til, at de resterende i partiet forsømte at overvære fællesskaber og samfund og at kontakte folk og besøge dem og at sammenblandes med dem (befærde sig iblandt dem).

Det naturlige resultat for alt dette blev, at shababs personligheder hverken voksede eller steg, og dermed resulterede det i, at de ikke blev gjort til påvirkende personligheder i samfundet. Derfor skyldes partiets fiasko i at gøre sine shabab til påvirkende personligheder i samfundet, at shabab ikke overværede fællesskaber og samfund, samt ikke kontaktede folk gennem besøg og sammenblanding. Partiet arbejdede og arbejder stadig på at gøre sine shabab til påvirkende personligheder i samfundet. Men trods det at partiet fik succes med at få partiets personlighed til at vokse og stige og til at få folk til at værdsætte partiets ide højt og at blive overbevist om dens

sandhed og ophøjethed, så har partiet indtil nu ikke haft succes med at gøre sine shabab til påvirkende personligheder i samfundet. Trods det at partiet stadig håber på at realisere dette, selv efter at det overtager styret.

Så den eneste måde, hvorpå partiets shabab kan blive til påvirkende personligheder i samfundet er ved at overvære fællesskaber og samfund, samt at besøge folk og blandes sammen med dem, for således at shababs personligheder baner sig vej til at træde frem i samfundet og iblandt folk. Hvad angår det, at partiet ikke tiltrak de personligheder, som er påvirkende i samfundet, så skyldes det den selvsamme årsag, som ikke gjorde partiets shabab til påvirkende i samfundet. Shababs forsømmelse af at overvære fællesskaber og samfund og deres forsømmelse af at besøge og blandes sammen med folk, fik dem bort fra de personligheder, som er påvirkende i samfundet, og fjernede disse personligheder fra dem og fra deres parti.

Det er rigtigt, at frygt og skræk, som kuffar og deres agenter har spredt omkring partiet og dets arbejde, har fjernet mange personligheder fra det (dvs. partiet), men dette forårsager, at de personer, der kommer til partiet, er få, og forårsager ikke, at de slet ikke kommer til det.

Beviset herfor er det, som Mus'ab bin Umayr gjorde i Madina, idet at han overværede fællesskaber og samfund og besøgte folk og blandede sig sammen med dem, hvilket har fået Madina som helhed hen på Islams side. Hvorefter han tiltrak igennem As'ad bin Zurarah de store ledere Sa'd bin Mu'adh og Usayd bin Hudayr, og derefter tiltrak han mange af lederne og de fremtrædende personligheder, indtil han hentede treoghalvfjerds mænd og to kvinder til Sendebudet (saaws), så de kunne give Sendebudet bay'ah tul-Harb (krigens løfte) ved 'Aqabah (bjerget), hvor de fleste var blandt lederne og de fremtrædende personligheder. Det er rigtigt, at atmosfæren i Madina var fri for den bestialske undertrykkelse, men trods atmosfæren i Makkah, så formåede Sendebudet (saaws) at hente ledere af nogle stammer og selv de stammer, der kæmpede mod sin leder, da han erklærede Islam.

Sahabah formåede også i Makkah at få nogle ledere iblandt mushrikeen (flerguderi-tilhængere); nogle ledere, der står ved deres side og giver dem beskyttelse lige som det skete med Sendebudet og Abu Bakr, eller løslader dem som det er sket i forbindelse med Quraysh' boykot mod Sendebudet. Den bestialske undertrykkelse formindsker tiltrækning af personlighederne, men skaber samtidig støttere iblandt disse. Derfor er det eneste middel for at tiltrække de personligheder, der har påvirkning på samfundet, til partiets rækker eller til at bakke det op, at overvære fællesskaber og samfund, samt at besøge folk og blandes sammen med dem.

Derfor er det, som blev nævnt i Al-khitab-løbesedlen fuldstændig rigtigt. Og trods det at partiet indtil nu ikke har haft succes med at realisere det, som løbesedlen indeholdt, så fortjener partiet at få succes med det, hvis partiet formår at motivere sine shabab til at overvære fællesskaber og samfund og at besøge folk og sammenblandes med dem, da trofastheden (ikhlas) er opfyldt i enhver af dem, og den rene trofasthed (al-Ikhlās Al-Khalīs) er opfyldt i de fleste af dem. Trofastheden alene er tilstrækkelig til at gøre en person til en personlighed, der har påvirkning på samfundet. Hvordan vil det så være, hvis den rene trofasthed er tilstede. Det vil sige, hvis trofastheden er ren og ikke er sidestillet/ligestillet med noget som helst. Heraf er chancen stadigvæk åben/tilgængelig for shabab, for at de bliver til personligheder, som har påvirkning på samfundet, samt for at de tiltrækker fremtrædende personligheder til dem og deres parti ,da ideen, som partiet bærer, er den islamiske ide, der er den allerhøjeste blandt ideerne og den, som nyder den højeste værdi i samfundet og blandt folk.

26 Muharram 1394 Hijri
18.2.1974 e.kr.